

”Gud, rädda mitt liv någon gång”

Sara kom till Sverige som politisk flykting från revolutionernas Iran 1985. Tre år senare gifter hon sig med en kurdisk man. Det blir 18 år präglade av kränkningar, misshandel och hot. Men under alla år ber hon att Gud en dag ska förändra hennes liv.

Text och foto **Birgitta Stolt** kyrkporten@svenskakyrkan.se

Solens strålar letar sig in i Saras vardagsrum. Doften av te sprider sig i rummet och nedsjunkna i en stor fåtölj sitter Sara. Hon ler stort och blicken är kärleksfull. Hemma finns även hennes man Peter och Saras barn Jonathan och Rebecka. Jonathan studerar i USA, men är hemma i Sverige på besök ett par veckor. Rebecka ligger och vilar.

Det har nu gått sex år sedan skilsmässan gick igenom mellan Sara och hennes exman. Sara är numera omgift med Peter, vilken hon säger är hennes bästa vän.

Vi blickar nästan två decennier bakåt.

Året är 1985 och Sara, hennes syster, svåger och bror söker uppehållstillstånd i Sverige. De har flytt från revolutionen i Iran, och kriget mellan Iran och Irak. Saras dröm är nu att studera till läkare. En tid efter att hon anlät till Sverige så besöker en vän till hennes bror dem. Killen är social, rolig och kvicktänkt. Han är från Kurdistan och vi kan kalla honom Mustafa. Han bor inte i samma stad som Sara. Men blir snabbt förälskad i henne och börjar uppvakta henne intensivt. Han har redan en latinamerikansk flickvän, vilket inte Sara får någon kännedom om.

– Jag lät mig påverkas av min brors dåvarande flickvän, som tyckte att Mustafa verkade vara en

bra kille. Hon tyckte att jag skulle satsa på honom. Mustafa skrev brev till mig varje dag och skickade dyra presenter. Jag blev väldigt smickrad. En dag kom han och då rymde vi. Mina syskon fick senare reda på det och blev väldigt besvikna, säger Sara.

Besöker älskarinna

Allt går fort, inom ett år är de gifta. De flyttar sedan till en förort utanför stan. Sara börjar arbeta som städerska. Mustafa är politiskt aktiv och förklarar för Sara hur han regelbundet måste besöka sina politiska möten. Sara följer alltid med, men deltar dock inte på mötena, utan väntar utanför på olika platser, bänkar och busskurer. Ibland blir väntan fem timmar lång.

– Jag förstod senare att han inte gick till några politiska möten, utan att han var otrogen med sin latinamerikanska flickvän, berättar Sara.

Parets ekonomi under den här tiden är inte den bästa. De väntar barn. En dag är Sara på väg att ringa socialen för ekonomisk hjälp.

– Han tar tag i mig, lägger på luren och håller för min näsa och mun. Jag får ingen luft utan blir nästan blå i ansiktet och medvetlös. Jag får blödningar, men som tur var tar inte fostret skada, berättar Sara.

Hon berättar att när pojken är född och hon ammar honom, så tvingar Mustafa henne ibland att äta

Sara flydde från Iran till Sverige för att bli läkare. När hon träffade en man och gifte sig tog livet en annan och mörk riktning.

”Antingen betalar du 100 000 kronor om du vill att jag ska skriva på skilsmässopappren, eller så tänder jag eld på dig och barnen. Du känner mig. Du vet att jag gör det jag säger”

Diskutera gärna vidare på temat familjevård på Kyrkportens blogg!

Den hittar du på www.svenskakyrkan.se/sollentuna.

Du kan också scanna in vår QR-kod för att förflyttas till bloggen.

sopor. Sara blir mer och mer deprimerad och får även gallsten, och tvingas att operera sig.

– Fem år senare föds min dotter. Mustafa får under den här tiden lite mer ansvar för barnen då jag ofta är sjuk. När jag ska opereras för gallsten säger han: ”hoppas att du somnar och aldrig mer vaknar igen”.

Hon vill att han lämnar dem.

Sara kommer då ihåg hur Gud hjälpte hennes mamma, när hon var sjuk. Sara börjar ställa sig framför spegeln och be: ”Gud, rädda mitt liv någon gång.” Hon berättar att så länge hon tänkte på Gud, så kände hon beskydd.

Fann trygghet i kyrkan

Under årens lopp polisanmäler Sara Mustafa vid ett flertal gånger. Men det blir aldrig någon påföljd. Sara misströstar. Men en dag lär hon känna en kompis till hennes dotter och kompisens föräldrar. Hon får veta att de går till en kristen kyrka och hon frågar då om hon får följa med.

– Kyrkan gav mig möjligheten att lära känna Gud. Den trygghet som saknas många människor. Jag lärde känna varma och kärleksfulla människor och blev nära vän med en kvinna som heter Åsa.

Sara lärde även känna Peter som hon beskriver hjälpte henne att förstå mer om Guds kärlek och även återupprätta en tro på att alla män inte är hemska.

Sara blir stärkt av tron och stödet från människorna i kyrkan, och en dag kommer hon till en vändpunkt.

Året är nu 2006.

– Mustafa ska hämta vår dotter på gymnastikträningen. Han kommer aldrig, utan hon blir sittandes ensam kvar i salen. Själv är han med sin älskarinna. Jag ser till att hon blir hämtad, sedan flyr jag med barnen till min syster, berättar Sara.

De börjar inleda ett samtal om skilsmässa. En dag ringer Mustafa till Sara och ber henne att möta honom på en specifik plats. Han beskriver var. Saras syster tvingar Sara att låta svågern köra henne.

Mustafa meddelar: ”Antingen betalar du 100 000 kronor om du vill att jag ska skriva på skilsmässopappren, eller så tänder jag eld på dig och barnen. Du känner mig. Du vet att jag gör det jag säger” berättar Sara att Mustafa hotar med.

Svågern som sitter i bilen i närheten hör hur volymen i samtalet höjs. Han ropar på Sara och de flyr med bilen, Mustafa kör efter. De tvärstannar utanför systemens hus. Svågern hoppar ut. Då passar Mustafa på att backa på svågern i full fart, och kör sedan vidare.

En granne ställer sig i vägen och de ringer 112. Polisen kommer omgående. Mustafa häktas och det blir sedan rättegång. Han döms för grov misshandel och hot. Påföljden blir 100 timmars samhällstjänst och 5 000 kr i skadestånd för att han hotat och spotat på Sara. Svågern får 16 000 kr.

Oron följeslagare

Det blir aldrig någon riktig polisutredning eller fängelsestraff. Sara anser att polisen agerat vekt, och tyckt synd om Mustafa.

Sara får vårdnaden av barnen och skyddad adress. De får stöd av BUP, socialen och kvinnojourer. Sara mår bättre idag, men brottas stundtals med oro och ångest. Barnen lider av olika symptom efter uppväxten. Sara och barnen har fått psykologhjälp och Sara och dottern har fått stöd från kyrkan.

– Jag har gått igenom så mycket. Jag bad till Gud hela tiden, men ibland tar det tid innan Gud svarar. Min tro har hjälpt mig att inte vilja hämnas. Det går att förlåta, även om det tar tid. Peter har hjälpt mig att kunna tro att alla män inte är dåliga. Han var en julklapp från Jesus. Ingen har gjort mig så lycklig som han. Men till alla kvinnor som befinner sig i en liknande situation så vill jag säga; var inte tysta utan berätta, avslutar Sara.

(Namnen i artikeln är fingerade)